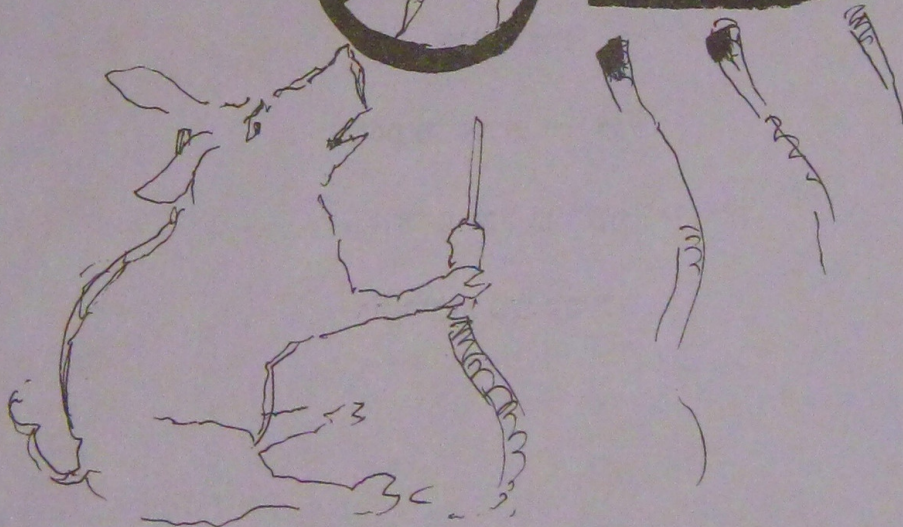
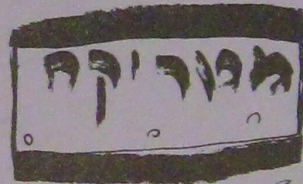

11: 015

5.12.03

א
 כוּפֵר
 הַדְּבָר
 הַזֶּה
 הַקָּדוֹן
 הַזֶּה

אסור חזורים
 ב פטריונה!

שמות העוסקים במלאכה:

איילון מסר

אלון קוניגים

דזתן מעין

רן גינת

רותם איילון

קרני פוקס

ארו בילגורי

לי קפלן

אוהד דבולט

תומר זייטחם

ארי מלברג

זבהופעת אורח: ישי מלכה

איורים: יבין בן רשף (גס > עלון הקודס!)

עריכה: מלי עמית

יומנו fe בן אפק

סיפור בהמשכים

פרק ד'

תקציר הפרקים הקודמים:

גד"ש, טרקטורון, אבנר, טרקטורון, בריכה-אולפניסטיות, טרקטורון, בירות, טרקטורון, לילה.

הטרקטורון שלי יאגי חברי הטוב ושותפי הנאמן כבר נמנם קלות כשיצאתי מהמקלחת. ג'ס גם היא לא הייתה בסביבה אלא למטה באולפן. פתחתי את דלת המקרר לרענן את הנפש לפני המסיבה, וכלום הילד (אחי הצעיר בן ה-13) וחבריו שעברו בחדרי כשהתקלחתי וידרו לי על כל המלאי. במקום לקחת את זה קשה מדי החלטתי להבליג כאדם מודרני ובוגר, ולא לשבור לו את כל העצמות עכשיו אלא רק אחרי המסיבה. טוב אבל עכשיו בוודאי אין סיבה להישאר בחדר והגיע הזמן לרדת למתנדבים.

יאגי לא היה אופציה כי השכנים של האולפן כבר קראו מספר פעמים למשטרה על הרעש שבני משק על טרקטורונים עושים להם באמצע הלילה ומרכז הענף כבר איים עלי בלקיחתו.

אז איך יורדים? חשבתי לעצמי, תוך כדי העפת מבט שופע תקווה מבעד לחלון אל עבר אופני שכבר חודש נרקבות בחוץ עם פנצ'ר. לא הם לא תיקנו את עצמן לבד והאופציה הזאת ירדה. הסאן יאנג של השכן משמאל גם הוא היה אופציה מפתה, עד שראיתי שהמניאק כנראה כבר ירד איתו לאולפן ואני עדיין בלי תחבורה. נשאר רק דבר אחד לעשות לפני שאהיה חייב להתקשר לג'ס ולהגיד לה שלא אוכל לבוא, יצאתי מהחדר והסתכלתי לפני. כן הסוברו של בני המשק היה, כמו שקיוויתי במקומו הטבעי - חוסס חצי מהכביש של הגנים.

חיכיתי כמה שניות עד ששמעתי את הצרחות והקללות מהחדר של שכני וברגע ששמעתי אותן נכנסתי לחדרו.

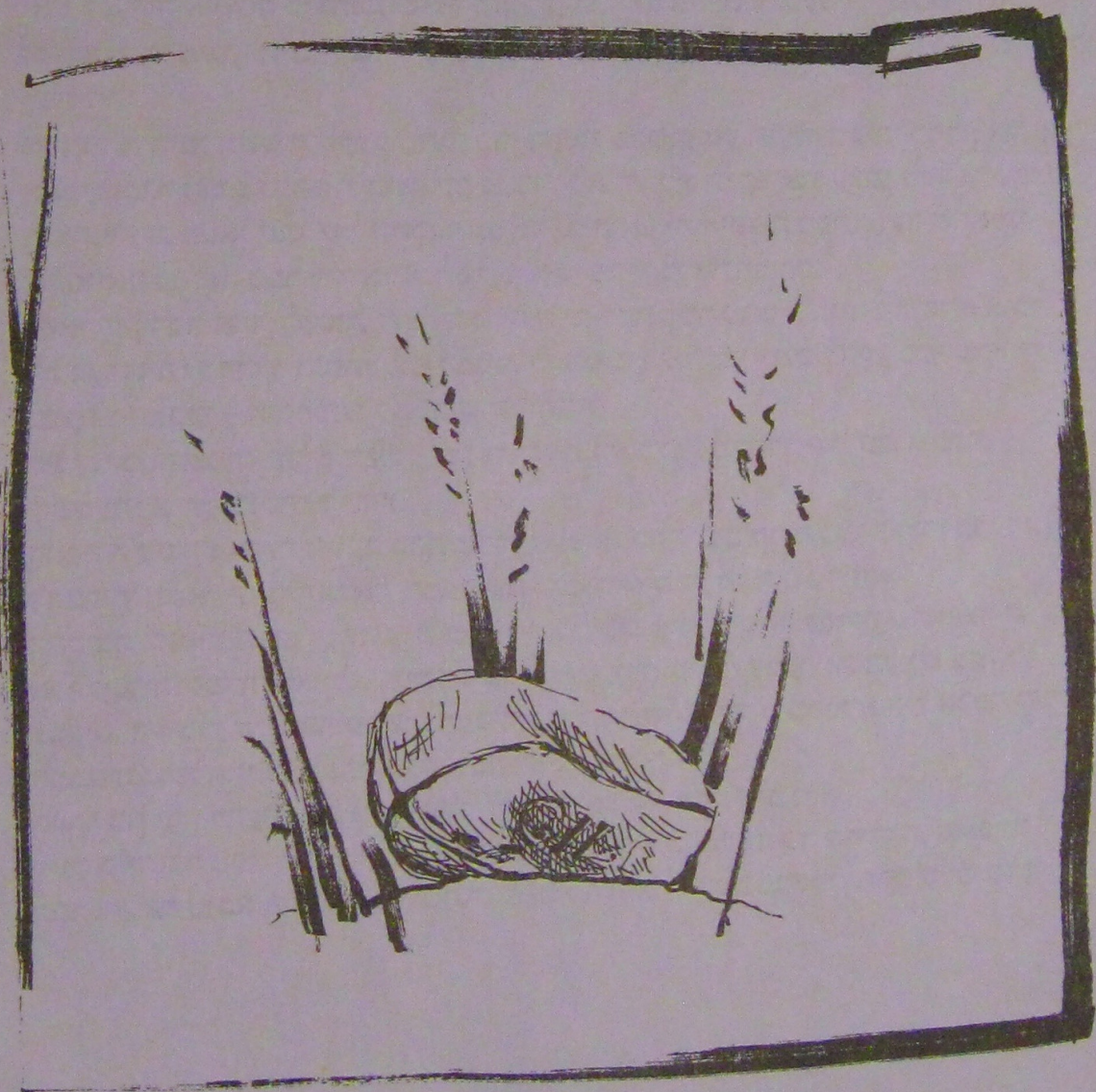
הוא היה עסוק באותה השעה בהתמודדות עם מקלחת מים קרים כקרח ולכן כדי לא להטריחו השאלתי בשקט את המפתחות והכרטיס שהיו מונחים על השולחן. המסיבה התקדמה נהדר. וודקות, בירות ומכל טוב זרמו חופשי, מאיזה שהוא צד הגיעה אלי סיגריה ולמרות שזו לא הייתה נובלס, שאכטות ממנה צבעו את העולם בשלל צבעים, השיכור של האולפן שוב הפסיד לי בתחרות שתייה ולג'סי לא היה אכפת מכל המבטים ששלחתי גם לעבר שרה, חנה ושאר הבשר.

הייתי בגן עדן וידעתי את זה. העולם לא יכול להיות יותר טוב מזה. צעקות השבר ניפצו את עולמי, הזעקה כשהיא עלתה, הייתה כה מחרידה, שאפילו המואזין של טובא השתק מאימתה. בתחילה היא הופיעה במספר מוקדים ובמהרה

קיבוץ שלם בכה וזעק אותה: ה"אול בלאקס" הפסידו לרומניה בגביע הרוגבי העולמי ולא יעלו אפילו לרבע הגמר לרומניה. לעזאזל רומניה. כששמעתי את שאנשים אמרו לא האמנתי. לא יכולתי להאמין זה. לא יכול לקרות, האול בלאקס לא יכולים להפסיד, הם בלתי מנוצחים הם הכי טובים, הם הולכים לשחק בגמר ולנצח אותו כשכולנו רואים את המשחק מהפאב עם הרבה בירות ולצחוק על אנגליה, אוסטרליה או דרא"פ האפסיות שחוטפות בראש. השבר והצער היו איומים. ג'ס ניסתה לנחם אותי, אבל הייתי מעבר לכל ניחומים. נסחפנו כולנו כמו איזה עדר קדמון, כל הקיבוץ יצא מהבתים והתרכז ספונטנית ליד חדר אוכל, מנסים למצוא נחמה בהמון, אבל לא הייתה כזאת. חשתי שלבי נשבר בקרבי ושהעולם כבר לא ישוב להיות כשהיה לפני נפול גיבורי.

מאיפה שהוא בהמון הרגשתי אחיזה בידי. הרמתי מבט וראיתי את הורי לצדי, אימי מנגבת דמעות כדי להיות חזקה בשבילי. היא ניתבה אותי לחיבוק אימהי ועוטף, וליטפה את שערי כשמלמלתי מבעד לדמעות: "זה לא פייר, העולם לא פייר"...

המסדרונות

המסדרונות הצרים והארוכים, ואלו שממתינים בהם כבר שנים רבות, מחכים לי, ותמיד יחכו לי.

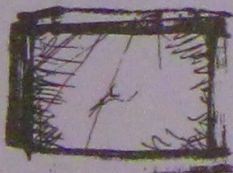
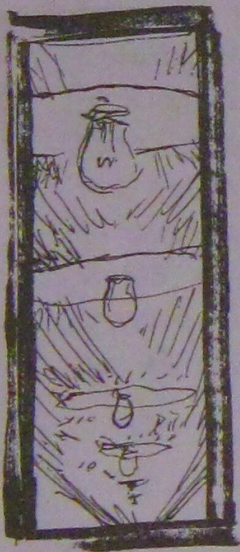
גם אם אשוב בשם אחר, או ברגע שלפני מותי, הם עוד יהיו שם. הם, את העיקול שבסוף המסדרון לא רואים, וגם לא את שלט היציאה הירוק והכבוי שהוצב שם עוד לפני טקס חנוכת המסדרון.

כל אחד גבו מופנה לקיר בטור, ולמרות שהמסדרון הוא ארוך, בכל זאת מלא עד אפס מקום.

לא רציתי לחכות עד לרגע שלפני מותי, כי למרות שאינני רואה, עוד זוכר כי לאורך המסדרון דלתות רבות ללבי ולעברי.

מחכה בקוצר רוח למטח המרפקים שלא נגמר עד שלא יוצאים מהמסדרון, או שמא יש אחרת?

איילון מסר.

צוץ נצוריק!

צווי צפריע משיבות לי את ההכרה עם חיוק גדול על פני.
אני מתצורה, כותח את הצנייט באיטיות מרבית ומסתובב לצד הפני.
פתאום שומע לפני לפני, קול נפילת אסימון פתאי המח החלודים
והמאופקים שלי, ואני מבין שזה לא סתם צוד בוקר. זהו בוקר פשוט נוסף,
אני מתצורר לצידק.

כבר עשניע, ובסק הכל מרשים שרק אתמול פשתי אותך לראשונה, כה
מושלמת, יפה, מדהימה. אולי נשי מוצלף בדיוק במקומות הנכונים. צוואר
ארוך, חלק ורק למעצ, ראש מהמם ומסובק שתמיד שומר על מתח
מסוים. יש רעציע שאת אפילו יותר מדי מתוחה, או יותר מדי מוחררת,
ואל אני בא, וכשאנחנו ביחד זה רעידת אדמה בפילי. ישנן פצעים שהקצב
איטי ומעצ שכמעט מתכווצים, וכשמצי הרעצ והקצב משתעצ ואנחנו
כמעט צפיים, אני מרשים אותך רוצדת, צוצקת וחסרת מצצורים כאילו אני
ואת כובעים את הצולףס...

אק ישנע עם רעציע שאני פשוט Numb, שזה פשוט "כחו אננות, זה לא
אמיתי" (משפט של הקדוש הגדול פרסמן). אק ככה זה בכל יחסים, יום
באסה יום חסה.

פסופו של דבר טוב לי איתך, טוב לי לחיות איתך בימים ולחלום עלים
בליחות, טוב לי איתך בחושק וטוב לי איתך באור, טוב לי איתך בבית וטוב
לי איתך בטבע, טוב לי איתך במיטה ועם ליד המדורה, טוב לי איתך
ברעצי אושר וברעציע של עצבות, טוב לי איתך ברעציע של צילוי הנפש
ועם ברעצי מספר, טוב לי איתך ברעצי כחד ועם בריאשים האחרים, טוב
לי איתך ברעציע האינטימיים שתמיד יישארו בנינו.
מרשים איתך טוב בלי כלאס, בלי מיילים, רק איתך, וצכשיו עשניע אנו
ביחד, הרבה מיילים נשכחו לי מהלב ביחד, והיום אני אומר לך, שאם יש
עם אל אחד, אל אני מאוד מודה לו על שהביא לי אותך.

מוקדש לנישה,

אהובתי בעצת עש המיתרים.

לא כל הנועץ זהב

יש דברים שהם תמיד טובים.

כוס תה.

או מקלחת.

כוס תה או מקלחת, אלו דברים אמינים, תמיד אפשר לסמוך על זה, תמיד בא טוב,

אובייקטיבי.

טוב מוחלט.

הבעיה היא, שזה קצת נוגד את תפיסת העולם שלי ושל כמה ממכרי.

איך יכול להיות דבר כזה, טוב מוחלט? הרי כל דבר בחיים זורם, זמני, יחסי.

מטרות, תכניות, רגשות, אפילו מוסר, לעזאזל, אפילו מוסר אישי.

זה הרי זילות. מה זה, החיים שלנו זה איזה משחק מחשב?

מה זו הפשטות הזו?

טוב אובייקטיבי?

מה לעזאזל... ואיך...?

"הכל יחסי" הם אומרים,

הא!

דותן מעין

הכל התחיל בזוג המשקפיים הראשון שלי - אותו הזוג שנתן לי את ה-Look.

"האינטליגנט", הם אמרו, ומרגע זה ההידרדרות במדרון הייתה ודאית.

משקפיים - אינטליגנט - חכם - קורא ספרים ← סופר גאון.

המדרון הזה דרדר אותי בהרבה תחומים (סטודנט בבאר שבע, מי שאמור לחשב את החשבון במסעדה, זה שאליו פונים כשלא יודעים משהו בתשבץ, אם נזכיר כמה), אבל לא על כך אדבר עכשיו.

כך יצא שמרגע צאתו של 'כופרי' הראשון, הייתה ציפייה שאופיע בו. לאורך השנים הצלחתי להתחמק מפניות העורכים המתחלפים עם אינסוף תירוצים. אם נזכיר כמה, אז העורך הראשון היה אחי, עורכים אחרים נאלצו לחיות עם העובדה שברחתי לחו"ל, לאחרים ציינתי מילואים, לימודים, תענית כתיבה שגזרתי על עצמי, ועוד ועוד סיבות לאי-הופעת שמי מעל דפי העיתון.

אבל, איפה שהוא לאורך הדרך מישהו, שכיום אין לי מושג מי הוא, חילץ ממני הבטחה שיום אחד אכתוב לעיתון, איך הוא הצליח איפה שכל השאר נכשלו אין לי מושג. על מה חשבתי באותו רגע - אין לי מושג. אם אשתמש בתירוץ של תוצרי לוואי של השיתופיות (כן, גם אני קורא 'כופרי' ומתאים עצמי לזמנים), אז אולי תכולת האלכוהול בדמי עלתה על ה-50%. אולי גם לאחר שהבטחתי הייתי משוכנע שמגון השיטות שפיתחתי לאורך השנים יחלצו אותי גם מהבטחה זו. העולם ישכת, יתחלפו העורכים, ואולי פשוט אטום שוב לחו"ל.

ימים חלפו, הבטחתי רדפה אותי, אך עמדתי בפרץ. ואז הגיע הרגע שחיכיתי לו: תחלופת עורכים ב'כופרי', ולא אחת, אלא כפולה: מעורך אחראי שהיה גם בן דודי, לעורכת קצרת ימים ואז למנהיגתנו הנוכחית האוחזת ברסן. הגיוני שעם כאלה תהפכות אני אשכח בפניה, אעלה אבק ואעלם ממסך ההיסטוריה עוד בטרם עליתי עליו. אך לא כך היה. ביחד עם כל מערך האחראיות נמסר גם שמי מפה לאוזן, אבל הנזק נעשה. העורכת שלנו כבר שמעה על הבטחתי הנמהרת, ומפה לשם היא סרה אלי לשיחה. "שמעתי שיש לך חומר ל'כופרי'" היא פתחה, ואני הכחשתי בתוקף: "לא, טעית באדם, אני בכלל לא יודע לכתוב", אמרתי.

- "אותי אתה לא יכול לשכנע בזאת", היא הוסיפה (תוך התעלמות מוחלטת מהאמת שבדברי - אני באמת לא יודע לכתוב), "יש לך משקפיים, אתה קורא ספרים (להבדיל משאר תצל'שחה"ש - תוצרי לוואי של שיתופיות חסרי השכלה), משמע אתה סופר גדול."

"מעולם לא כתבתי כלום בחיי... ניסיתי חלושות, וחיוכה ההחלטי הכה בי כמו פטיש 5 ק"ג.

- "נהדר, כי אני ארצה לראות את תחילת הקריירה שלך אצלי בגיליון הבא - אגב, יש לך עד סוף השבוע."

עולמי חרב עלי. מעולם בכל חיי לא נתקלתי ביריב עיקש שכזה. אך לא אני אשבר מהר כל כך. בזריוות-על סידרתי ענייני ועקרתי רחוק רחוק מכאן, עד לנגב הגעתי: באר שבע, מקום שבתה של "האוניברסיטה". כמו שאמרו הורי, רחוק יותר יכולתי להגיע רק אם הייתי קופץ לאילת. שם יכולתי לנצל את ה"מבחנים". תירוץ כל כך יעיל מעולם לא מצאתי. בהתחלה זה אפילו היה אמין. לאט לאט פחתו הופעותיי במשעולי הקיבוץ, ותמיד תמיד התלוו במבט נפחד מעבר לכתף.

בשלב זה התייצבה מערכת היחסים ביני ובין הנמסים שלי: היא הייתה שולחת לי דוא"לים נועמים, ואני הייתי מתעלם באלגנטיות. אבל עמוק עמוק בבטן התחילה להתפתח אצלי הרגשה לא נוחה שככה זה לא יכול להימשך. השיא היה שלושה מכתבי איום בוטים, והיעדרות שלי מהקיבוץ שנמשכה מעל לחודש (ויסלחו לי כל אלה שהאמינו שהיו אלה סמסטר קיץ, עבודות ומבחנים שהשאירו אותי בב"ש). כך שכנראה שהבטחות באמת צריך לקיים, בעיקר אם החלופה היא ראש סוס ליד המיטה שלך באמצע הלילה. ולכן, לראשונה מעל דפי העיתון, הכותב הטוב ביותר שיצא מכפר הנשיא מתבטא ושופך מלותיו להנאת הכלל.

נ.ב.

מצורף בזאת מכתב תשובה לעורכת 'כופרי הדבר':
אל עורכת 'כופרי הדבר' היקרה,
הנדון: פנייתך לכישורי

בהמשך לתכתובת הענפה בנו, הריני להציב תנאי למיסוד כתיבתי בעיתונך. אשמח לנצל את מוסד האנונימיות שהשתרש בעיתון ולחתום שלא בשמי האמיתי, אלא בשם העט שלי, AKA: "דותן מעין". כמו כן, כראוי לסופר בעל שם כמותי, אבקש להופיע בעמוד הפותח ושחתמתי תופיע בגדול בראש העמוד. כל שינויים בכתוב, להוציא תיקון שגיאות כתיב ופיסוק (דבר אותו אני משאיר לפחותים ממני), לא יתקבל בברכה. אגב, בנוגע לשכר שסיכמנו, הסוכן שלי ציין שהוא נמוך מדי ולכן אבקשך לשפר הצעתך. שלך בכבוד רב,

ע.עוז

עוד דבר, כל אדם החש מהכתוב שהכותב הוא אגואיסט המשוכנע שהעולם סובב סביבו ושזהו נס שעיתון 'כופרי הדבר' יצא עד היום בלעדיו - צודק במאת האחוזים. העולם אכן סובב סביבי, וניתן למצוא בכל אירוע שחל ב- 27 השנים האחרונות את הקשר אלי, ואיך העולם מתקדם ומשתנה תחת ידי.

Do you have a pet???

Do you have a pet you don't want anymore???

Is your dog pissing you off? Is your cat pissing on your
carpet?

Drop`em off at Etty's room!

Etty will put the animal down with no mess and no fuss, and
put the smile back on your face!

Using only the finest, handpicked cyanide buds from the fresh
mountains of the Golan Heights, you can be sure your pet
goes out in style,

Or, for all you sport-loving fellows out there, Etty now holds
a current firearm license for those who want their pet to go
out with a bang.

Call 066-666-666

Etty "The Terminator" Whitham!

שלום לך,

כמה כיף להריח את חזרתך,
 למרות שזה גם לטוב וגם לרע.
 שוב פעם נתפסתי לא מוכן,
 אך כמוכן שגם הפעם זה היה במכוון.
 שלום לך,

כמה כיף להרגיש את ברידותך,
 וגם לא שכחתי את קור הרוח שלך.
 גופי קצת נפגע ממך,
 אבל במהרה הוא יקבל אותך.
 כמה טוב שהגעת,
 כמה טוב שאתה פה.
 אנא, מלא את תפקידך
 ותן מענה לצימאונה...
 שלום לך,

כמה כיף שאפשר לסמוך עליך,
 וטוב לדעת גם להתחבא ממך.
 חזקך לפעמים קצת מסוכן
 וחולשתך לפעמים אף מפחידה.
 שלום לך,
 כמה כיף לדעת שאתה נשאר,
 אפילו שזה רק לזמן קצר.
 טובים האופקים שאפשר להרחיב איתך,
 ונכון להפיק טוב מתועלתך.
 כמה טוב שהגעת,
 כמה טוב שאתה פה.
 הישאר, אבל בסוף תעזוב,
 כי אתה רק חורף,
 קצת אפור וקצת שחור.

Fucking bney- meshek!

Fucking bney- meshek!!! *4...! They grow up and when they're four they start stealing. They go through every baby-house and gan, and empty it out of every candy and tape-recorder (for the magnets in the speaker).

They turn 13 and start vandalizing everything in their path: objects, animals, and humans. Then they move out of home to live in a room (god, they're only 16) and of course they drop out of school (`fuck me, what a coincidence`).

Then they go work somewhere where they can vandalize bigger and better things, heavy equipment of all kinds.
Then they join the army... or NOT.

Later on they settle down, get a few tiny kids that they popped out of a bat-meshek. Now those are the kind of people that you want for this place!

הקמת קהילה חלופית תומכת (כרגע בירושלים)

אנו, מאוכזבי הקהילה הקיבוצית לשעבר, החלטנו בצעד נועז, להכריז בזאת על הקמת קהילה אלטרנטיבית.

לאחר זמן רב בו היינו עדים לגסיסתם האיטית של העקרונות האידיאליסטיים שעל ברכיהם חונכנו ב- So called קהילת כפר הנשיא, לא יכולנו להמשיך ולשתוק. תחילה, חשוב לנו להבהיר שהבחירה בירושלים כמרכז הקהילה החדשה, לא נעשה עקב חוסר רצון להיות קרובים לקיבוץ לשעבר, אלא משום שקהילה זו רקובה מהשורש, ולא רצינו שאפילו שמץ מריקבון זה ידבק בקהילתנו החדשה. הטהורה. ובנוסף, רצה השם, ובבירתנו המקסימה התקבצו ממיטב בנינו ובנותינו ושם עלה הרעיון שעליו מדובר במאמר זה.

לא רצינו להמשיך ולהיות בני-תושבים-סטודנטים חסרי זכויות ממשיות, שאף אחד גם לא שוקל שאי שם בעתיד הלא רחוק נוכל (או נרצה) להיבחר לחברות. כי הרי לכפר הנשיא אין יותר את הדברים הטובים שקיבוץ יכל פעם לתת ולהקנות לחבריו. ואם נרצה לגור בשוב קהילתי - למה לנו להיכנס למיטה חולה? מי שירצה לגור בשוב קהילתי ירצה לפתוח דף חדש, ללא חובות, ללא משקעים מן העבר. אנחנו מכריזים בזאת על פתיחתו החגיגית של "דף חדש":

קהילתנו תבוסס על העקרונות הבאים:

- אהבת אדם
- עזרה לזולת
- חגים ומורשת ישראל
- איכות הסביבה
- לימודים גבוהים

נפשות טהורות המעונינות להצטרף אלינו להודמנות חד פעמית של הקמת חברה חדשה, יכולים לפנות לראשי הקהילה. חשוב לציין, שיוצאי קהילת כפר הנשיא הכושלת, בתור שכאלה, יבחנו בהקפדה יתרה, על מנת לוודא שכוונותיהם עולות בקנה אחד עם שלנו.

פגישת הכרות למתעניינים תתקיים ביום שישי הבא בשעות הצוהריים בשדרות מגנס. כיבוד קל מובטח.

מישהו ראה אולפניסטית?

אסור לפחד. רק בלי פחד, אני אומר לעצמי.
אז מה, אני אומר דברים שכמה אנשים (ואולי אפילו יותר ממה שאני חושב), מגלגלים
בראש כבר מספיק זמן.

די לפחדנות, שום דבר כבר לא אותו דבר. אין מה לעשות, בכל זאת אנחנו אנשים
מבוגרים, מדי פעם חושבים. למה שלא נוציא את זה החוצה?
פשוט מאוד: כבר אין אולפן.

כן, אני יודע שאני נשמע מאוד * _____, אבל בכל זאת, החיים בכפר
הנשיא כבר לא אותו דבר.

די לפחדנות, צריך להודות. כשאני כותב את הכתבה הזאת אני לא חושב על עצמי, אני
חושב על שדרת חינוך הרחוב הבסיסית שרצה כבר שנים בכפר הנשיא, שהיא כבר לא
אותו דבר. אני חושב על בני משק צעירים בתחילת דרכם.

עכשיו אתם חושבים לעצמכם, "מה לעזאזל זה קשור לאולפן?", אז הנה לכם: כן, זה
נכון, מבחינה נוסטלגית זה כבר לא אותו דבר, אבל זה לא רק נרמה לכם. זה לא רק
נוסטלגיה.

כמו שאני רואה את זה כפר הנשיא הוא כלוב של אוגרים, עם כל מיני אפשרויות לפיתוח
והתקדמות אישית מעולה. בני כפר הנשיא גדלים במקום מרוחק ומבודד. כדי להכין את
עצמנו לחיים, נוצרו מכשולים שלפי דעתי אין להם החלפה.

לא, אני לא רק מדבר על האולפן (למרות שזאת דוגמה שלדעתי רוב חברי המשק
יכולים להתחבר אליה), אבל גם משק ילדים, נניח.

אבל איפה הייתי, בוא נחזור למכשולים ולדוגמת האולפן.

בוא נחזור אחורנית לגיל 13. אתה רואה את כל הבחורות ויש סיבה "להפוך לגבר",
לעשות ס"ד מסביב לאולפן.

ההתפתחות של ה"גבר" מתרכזת מאוד סביב כל הסיפור הזה. ואז אתה מגיע לקטע
שאתה אומר לעצמך: "יאללה, זה הזמן", ואתה ניגש בכל הבלבול והתעוזה שאנחנו
מכירים רק בצעירותינו, לאולפניסטית החמודה ששמת עליה עין כבר מהיום הראשון,
כשהיא נכנסה לחדר אוכל ביום שישי וניגש אליה - - -

אתה עובר מכשול חשוב מאוד לפי דעתי, שהוא רק חלק מההתקדמות האישית.
אז מה שאני אומר זה שלא, אנחנו לא רק חרמנים.

איך שאני רואה את זה, אפשר להמשיל את הכל לים. בדוגמה הזאת, אני משווה את
האולפן לרוח. אפשר לראות את הים בלי רוח, אבל אין מה לעשות, הרוח מזיזה את
הים. ולא, לא רק הגלים של הים תוצר של הרוח (הרוח) שאני משווה לחרמנות של
בני המשק, כל הים זו.

כן, מה שאני אומר, זה שכל הקיבוץ והאנשים שבו מושפעים מזה שאין אולפן.

* כוונות!!! הקורא האדוק שיצליח להשלים את המילה החסרה ויכין
למה התכוון המשורר בשירו יזכה בפרס!!!

באסה

הסיפור שלי הוא על שעמום.

מה זה בעצם שעמום?

אתם מרגישים את התחושה הזאת שנוברת לכם בעמקי התאים האפורים שבמוח?

כאילו שיש שם איזה גמד קטן שמנסה לשגע אתכם?

ובכן, לדבר הזה יש שם. יש לו שם, אך פתרון ממשי – אין.

לפעמים כשמשעמם לי יש לי מחשבות אפלות על איך להפוך את השעמום המעצבן הזה

למשהו שיותר לא יעצבן אותי (לפחות לא בחיים האלה).

זאת ממש הרגשה של ייאוש שחופר לך בראש.

אבל מה – אולי בכל זאת יש פתרון...

אולי מה שמציק לי זה לא השעמום, אלא מה שאני לא מנסה מספיק חזק לעשות.

הנדון: כתיבתך לעיתון 'כופרי הדבר'

1. בשם המערכת, הרשה לי לברכך על תרומתך החברתית החשובה על ידי כתיבה לעיתון הפופולרי והמשעשע 'כופרי הדבר', בשעה טובה.
2. כמו כן, אם יורשה לי בהזדמנות (חגיגית) זו, להביא את גרסתי על רצף האירועים כפי שהוצג בכתבתך (המאלפת):
  - א. עיתון 'כופרי הדבר' הנו עיתון שוויוני לחלוטין שאינו מאמין/משתמש/ מעודד/מצדד באפליה, מכל סוג שהוא. הפנייה אליך לא נעשתה בשל מראך החיצוני (המטעה), אלא פשוט משום שכך אנו פונים לכולם (כיאה לעיתון שמקורו ב'שוב שיתופי', ע"ע).
  - ב. להזכירך, מר מעין, בעיניים נוצצות מציפייה ביקשת אתה ממני לשלוח אליך דוא"לים נזעמים (יש לי עדים קבילים שיוכלו להעיד על כך).
  - ג. "מכתבי האיום הבוטים", כדברייך, היו בסך הכל תחינה חלושה מאחיק לצרה (דהיינו, תוצרי הלוואי של השיתופיות, ע"ע) שתתרום למען כולנו במאבקנו החברתי הצודק.
  - ד. השמועות הזדוניות בדבר שליחת ראשי סוסים ושאר איומים, הנם שקר וכזב. 'כופרי הדבר' הנו עיתון פציפיסטי, הדוגל בשיטות של שלום ואחוה. וחייך מזה, אף אחד לא נפגע, נכון?
3. הריני בזאת להסכים עמך בפומבי ולחזק את דבריך: המסקנה המתבקשת היא אכן שהבטחות צריך לקיים. במיוחד הבטחות לכתיבה ל'כופרי הדבר'.
4. המערכת שמחה מאוד לקבל ממך חומר משובח כל כך, אך אינה רואה זאת בשום צורה, כפטור מכתובה נוספת. אל לך לנוח על זרי הדפנה...
5. אגב, מעולם לא שמעתי על סופר דגול שעוטר בכ- 23 (!) פרסים שונים ממגוון מדינות בעולם על כתיבתו, כמותך, שמלאו לו רק 27 שנים. קבל ברכותינו על "פרס ברנר" שקיבלת בשנת לידתך.
6. בתקווה להמשך הקשר ביננו,
7. בכבוד רב,

מלי
עורכת ראשית
עמית

כינת לרוד כפדחת

והפעם: מחקי מילים:

- כמה משפטים ניתן להרכיב הכוללים את שלוש המילים:

- "חבל", "ותיקים", "למחן"
- "שקוף", "צנפים", "מור"

- מחק חדש, מצא את המילה הלא שייכת:

- קיבוץ, בית יונתן, עתיד
- אכרטהייד, מתנחלים, דמוקרטיה

- וחידה לסיום:

מה פחות שייק לקיבוץ:

- קיבוצניקים, דור שני, בני מסק או אידיאולוגיה?

לוח כופרי הדבר - מדור קריירה הצעות עבודה* דרושים* בכירים

בחורה נאה ליברלית

110/60/90 גמישה לא סקס!

מוצצת- יתרון

בולעת - יתרון גדול

מסיבות רווקים ערבי סקס וצחוק*
מסיבות גז מסיבות סיום קטיף כותנה
*מסיבות לא ברורות/ מיוחד לסוציאליסטים

דרוש/ה רוחץ רקטומים

רציני

בעל ידע במוצקים

רשיון ג'

המלצות

מגורים באזור קו"ח 09-5556868

לכלא שאטע' דרוש/ה מדריך חברתי

דרישות

*חגורה שחורה כלשהי

*שכפ"ץ קרמי(אפשר להשיג אצל ריני)

*מבט של רצח בעיניים-יתרון

*סכינאי-יתרון

לעבודה בחו"ל

המון כסף בזמן קצרצר/לא סקס!

דרושים צעירים/ות ותמימים/ות

(עד שרואים מפרצים ו/או שני קמטים ומעלה-18)

מימון כרטיס טיסה - כן בטח

איסוף משדה התעופה - קו 51 עד לרכבת

מגורים איכותיים - לשאפתניות בלבד

לפרטים צדוק (צדוק שם בדוי) - 21225553212

לקיבוץ בצפון הארץ דרושים - ותיקים* דור שני* צעירים* תושבים* מנהלים* טבח
דרישות התפקיד-חולמנות בהקיץ* חשיבה מעגלית* מגורים באזור* אפשרות לחצי משרה
תנאים מחורבנים אבל היי, *beggars cant be choosers*

בכירים- בכי רע. אולי בשבוע הבא אבל לא הייתי בונה על זה.